

Rātenīca

NR.5

Ceturtdiena 11.jūlijs

BRĪVAIS MIKROFONS – TALANTU KALVE

Dienas plāns

Piektdien, 12. jūlijā

Cilvēkam vajaga būt kā dārgam, mirdzošam akmenim: viņam nevajaga vis pašam savas vērtības zināt, bet tikai mirdzēt. (R. Kaudzīte)

8.00 Celšanās, rīta vingrošana.

9.00 Brokastis

9.40 – 10.10 Rīta TV, dienas tēma (vidusskolas aktu zālē)

10.20 – 12.45 Rīta ievirzes

13.00 Pusdienas

14.00 – Pēcpusdienas ievirzes

17.00 – Pievakares ievirzes: darbnīcas, apvāršņi tikšanās ar tēlnieku Matiasu Jansonu, sadziedāšanās biedrība, sports

19.00 Vakariņas

20.00 Dziesminieku vakars

22.00 Kino vakars 1968. gada Rīgas kinostudijas mākslas filma "Mērnieku laiki"

22.00 Danči ģimenei (Kultūras namā)

23.00 Danči, sadziedāšanās un nikšana

Sveicam!

Šodien dzimšanas dienā sveicam **Tomasu Kalniņu!**

Zaģlis 10.07.

Katrīna Johanssone un Ēriks Bernardo

Foto: Dīvs Reiznieks

Trešdienas vakarā "Brīvais mikrofons" sākās plkst.20 un izskanēja īsi pirms pusnakts ar 3x3 kapelas aizkustinoši izpildīto "Piekūns skrien debesīs". Kas ir "Brīvais mikrofons" 3x3 saietā? Tā ir savstarpēja dižošanās ar savu talantu kādā no mākslas žanriem, proti, dziedāšana, dejošana, muzicēšana, stāstu, pasaku un anekdožu stāstīšana, burvju triku rādīšana, teātra māksla utt. "Brīvā mikrofona" laiks ir tāds, ka vienmēr ir zināms, cikos sāksies, bet cikos beigsies, nepateiks pat gaišreģis. Tas tādēļ, ka 3x3 saietas vīstalantīgākie un drosmīgākie cilvēki no jaunākā bērnudārza vecuma līdz cieņņijama vecuma dāmām un kungiem. Parasti "Brīvā mikrofona" priekšnesumus ierakstīja 3x3 skaņu studijā un izdeva kompaktdiskā. Šogad "Brīvā mikrofona" pieredzējušajam ceremonijmeistaram Ingum Krūmiņam bija divas ziņas: viena laba, otra slikta. Sliktā – šī gada "Brīvā mikrofona" ieraksti netiks izdoti kompaktdiskā, taču "Facebook" tika nodrošināta pasākuma tiešraide, un ieraksts būs skatāms, kad vien gribēsies atgriezties Vecpiebalgas 3x3 laikā. Turklāt skaņu režisori ir sarūpējuši 3x3 mūzikas izlasi trijos diskos, kuros iekļautas pēdējo 15 gadu labākās dziesmas no "Brīvā mikrofona" ierakstiem. Katrā diskā tituldziesmu izpilda kāds ievērojams cilvēks, piemēram, pirmajā – Ingus Krūmiņš, otrajā – Dace Prūse, trešajā – Andris Tomašūns.

No vakardienas priekšnesumiem izcelšu vienu, jo tas "Brīvā mikrofona" vēsturē

bija pirmo reizi, proti, improvizācijas teātris mūsu lieliskās TV komandas pārstāvju izpildījumā. Izrādās, Oskars Krūmiņš, Dita Nitiša un Dzintars Rožkalns ir pieredzējuši improvizācijas teātra mākslinieki. Dita stāsta, ka šo priekšnesumu ieteicis Dīvs Reiznieks, jo parasti "Brīvajā mikrofonā" ir dziedāšana un muzicēšana, tādēļ improvizācijas teātra etīde labi atsvaidzinātu ierasto koncertu. "Mēs ar Dzintaru spēlējām improvizācijas teātri. Tas ir skatuves žanrs, kur viss tiek izdomāts un radīts uz vietas, balstoties uz skatītāju ieteikumiem. Tas, ko mēs šodien spēlējām, ir viena no etīdēm, ko var izspēlēt īsā laikā. Izvēlējamies attēlot ievirzes vadītāju vienu dienu mūžā. Inese un Ainārs par mūsu nodomiem iepriekš nezināja. Bija smieklīgi, ka viņi kādu laiku bija izgājuši laukā un nekur viņus neredzēja, bet vajadzīgajā brīdī viņi bija klāt. Tas, ko mēs spēlējām, bija īsā improvizācijas forma, kas tiek veidota, lai tā būtu viegla, saprotama, smieklīga. Dažkārt teātrī spēlējām pat 40 minūtes, un tās ir nopietnas izrādes," stāsta Dita. Viņa un Dzintars improvizācijas teātrī spēlēja gadus septiņus. Kopā spēlēja vairākos projektos "Art i šok" un "Gandrīz draugi", regulārās izrādes skatāmas Rīgā "Splendid Palace", VEF Kamerzālē, "Happy Art Museum" telpās. Mums patika tik ļoti, ka izprasījām arī otru etīdi. Pārejos sirsnīgos priekšnesumus baudām "Facebook" 3x3 profilā.

Daiga Kļanska

Foto Varis Sants

DZĪVE UN CILVĒKI PIEBALGĀ IR ĪSTĀKI

Foto: no personiskā arhīva

Māksliniece Inese Liepiņa ir gājusi pret straumi - no Sanfrancisko pārcēlusies uz Rīgu un vēlāk savas mājas atradusi Jaunpiebalgas novada "Dzirkestiņos". 3x3 saietā viņa māca gleznot ar dziju, un šovakar būs vakara viešņa.

Kā nonāci Piebalgā?

Man bija mamma īpašums Valmieras pusē - liela škelto laukakmeņu ēka, bet sliktā stāvoklī, tur pat pārnakšnot nevarēja. Mamma teica, lai pārdotu, jo Latvijā ir skaistākas vietas. Ilgi turējos pie tās, jo tomēr vecvec-tēvs cēla. Kad mamma aizgāja, nolēmu, ka par to naudu man vajag dabūt lietojamu mazu lauku mājiņu.

Meklēju ap Raunu, jo tā ir starp mātes un tēva dzimtas mājām. Mans tēvs ir no Taurenēs, vecvec-tēvs - no Piebalgas. Šo māju atradu ss.lv sludinājumos, tā bija vislētākā no visām, ko skatījām, bet tikko pārtaisīta, pēc svaigas krāsas smaržoja. Pirmais, ko darījām, bēniņos ielikām logus, jo es gribēju redzēt, vai man ir ainava. Un tās ainavas ir vienkārši neticamas... Kad stāvi uz ceļa, nemaz nezini, kāds skats ir, kad mazliet augstāk paceļas.

Garām iet slēpošanas trases, es pazīstu [Vanagkalna saimnieku] Raimonu Dombrovski kopš mums bija kādi 16-17 gadi. Tad es domāju: "Kāpēc man ziemā dzīvot Rīgā?"

Ziemā parasti divas dienas nedēļā es agri modos, lai ar mašīnu aizbrauktu uz Upesciemu un ar slēpēm apmestu apli. Tagad es dzīvošu pie trases. Es neplānoju visu laiku dzīvot laukos, vienkārši sakrita tik skaisti. Piebalgā esmu četrus gadus, un jo ilgāk dzīvoju, jo mazāk gribas uz Rīgu braukt. Man ļoti patika mani desmit Rīgā nodzīvotie gadi, bet te dzīve īstāka, un cilvēki arī īstāki.

Kādi ir piebaldzēni?

Daudzi mani draugi ir dzimuši Rīgā un apzināti pārcēlušies uz laukiem. Viņi ir māksliniecišķi, muzikāli. Piebalgā vienmēr ir bijusi tāda Latvijas kultūras sirds. Cik dzejnieku, rakstnieku, mūziķu nav no Piebalgas nākuši?

Es netīšām sāku mācīt jogu. Sākotnēji gāju uz nodarbībām, un skolotājs, kas pasniedza deviņus gadus, paziņoja, ka iet prom un Inese turpinās mācīt. Es tolaik nebiju klāt, viņš man pat neprasiya, bet tad es sapratu, ka man tās sievietes patīk. Viņas ir inteligentas un interesantas. Viņas lasa, zina vairāk par visām tibetiešu lietām nekā es. Mani tas fascinē, ka cilvēki ne tikai strādā, bet arī to garīgo sevī saudzē, atrod laiku palasīt vai padomāt. Nav tā mūžīgā Rīgas skriešana.

Kāda ir tava versija, kāpēc no Piebalgas tik daudz kultūras cilvēku nāk?

Te ir skaisti, un tas iedvesmo. Tur, kur ir plakans un nekā īpaša nav, vienkārši nav tādu domu. Es gadiem esmu dabas krāsas adījusi, bet Piebalgā tās krāsas liekas dzīvākas. Izeju ārā, ieraugu un pilnīgi nevaru sagaidīt, kā tikt mājās un atdarināt. Tas skaistums ir siks, nav to plašo kalnu ar sniegotām galotnēm. Kaut gan reizēm, kad ir mākoņi, es domāju, ka tikpat labi tie varētu būt Alpi.

Kā tu iztiku šeit nopelni?

Ar adīšanu. Man te nevajag daudz, ne pusi no tā, ko vajadzēja Rīgā. Es arī vadu [adīšanas] nodarbības, drusku nopelnu no jogas. Laukos bieži ir tā, ka es kādam palīdzu, un viņam atrodas kāda brieža gaļa, ko man iedod. Man nāk smieklī, ka vīrieši ir tādi, kuriem var iedot visu, un viņi ņem. Bija [sētā] kaut kādi metāllūžņi, veca tehnika. Atnāk viens - man ir muzejs, vai es varēšu šo, lūdzu, ņemt? Roc vaļā! Un tad pēc pāris mēnešiem viņš atnāk ar dārzenų groziem, es knapi varu to apēst. Biju kartupeļu talkā, par ko dabūju četrus lielus kartupeļu maišus. Tā dzīve ir citāda.

Kā nonāci līdz tam, ka mākslā izpauudies caur adīšanu?

Es Čikāgā studēju mākslu, darbojos ar keramiku un skulptūru, arī aušanu, auduma apdruku, modes dizainu. Viena mana

draudzene zināja, ka es daudz adu, un viņa teica, ka man vajag nopirkt adāmmašīnu. Tik ilgi tramdīja, ka es nopirku un iemācījos to lietot.

Ja ir grāds mākslā, nenozīmē, ka cilvēkiem ir darbs. Tas pamatā nozīmē, ka tu esi bezdarbnieks. Es vienkārši nevarēju dabūt darbu, bet cilvēki pirka adījumus.

Kad precējos un pārcēlos uz Sanfrancisko, tad strādāju kā dizainere - adīšanas firmās, bērnu drēbēm dizainu veidoju. Pēdējais bija audumu dizains. Zīmēju puķītes un visu, kas tiek ieausts audumos, gultasveļā, aizkaros. To es vēl darīju, kad pēc šķiršanās pārcēlos uz Latviju. Viņi izmantoja brīvmāksliniekus, un tā es failus sūtīju turp un atpakaļ. Tas bija labi, kamēr sākās krīze, un firma bankrotēja. Man bija jāatrod darbs Latvijā. Tad izņēmu vienu šalli, ko varbūt pirms 25 gadiem Čikāgā biju adījusi, ļoti vienkāršu, [un sāku adīt]. Rēķināju, ka es tūkstošiem tās šalles pārdevu. Ko es darīju? Sāku spēlēties ar krāsām. Cilvēki teica, ka visas latvietes ada, neviens no tevis nepirks, bet es zināju, ka visas latvietes nemāk tik labi krāsas salikt kā es. Arī ļoti kvalitatīvus materiālus lietoju, nebiju skopa ar tiem. Tagad cilvēki vairāk džemperus pērk. Tos nevajag daudz - pāris mēneši pārdoju, un no tā varu dzīvot.

Kur tu tos tirgo - internetā, tirdziņos?

Internetā un tirdziņos. Dziesmusvētkos nopelnīju kādu trīs mēnešu algu, tad varēju atpūsties. Bet internetā bija tā, ka no 1200 pirkumiem, liekas, pieci bija no Latvijas. Tos pērk visā pasaulē, kādās 35 valstīs. Tagad latvieši vairāk sāk pirkt.

3x3 radās ASV. Vai tu tolaik tajos piedalījāties?

Es katru gadu braucu uz 2x2, kas ir līdzīgi saieti jauniešiem. Bet 3x3 apmeklēju Mālpilī. Zināju, ka tur būs keramikas ievirze, un es tai pieteicos, lai varētu sev traukus sataisīt un arī iepazīties ar cilvēkiem. Man patika. Mālpilī gan bija ellīgi karsts, kas visu drusku piebremzēja, cilvēki bija tādi pus dulli. Bet man patīk, ka cilvēki piedalās un dara, ir draudzīgi, ieinteresēti. Es biju arī pieteikusies nazišu kalšanai, un man neienāca prātā, ka būšu vienīgā sieviete. Biju es un 14-15 gadus veci puīši.

Ko vēlies iemācīt cilvēkiem, kas nāk uz tavu ievirzi?

Mēs adīsim maučus, jo tos var pieteikami ātri uzadīt. Raibus, ar krāsām, ko redzam dabā. Mērķis ir iemācīt cilvēkiem skatīties, nepaiet garām un domāt. Un jūsmot un baudīt. Es to panāku ar adīšanu.

Anita Brauna

Zaru pavēlnieki: ieskats pirts mācībā

Foto Anita Brauna

Pirts mācība sākas ar to, ko ievirzes vadītāja Inese Krūmiņa (viņa arī Latvijas 3x3 priekšsēde un sertificēta pirtniece) iepazīstina vakarā publiski solīja - uzsēdināt mūs uz pirts lāvas.

Pirti - īstu, pamatīgu lauku pirti - izkurnājis un savā sētā mūs uzņem Vecpiebalgas maizes meistars Kristaps Zārdiņš. Vispirms katram jāsasien sava pirtsslota - tāda, ar ko "varētu slaucīt cilvēka muguru, nevis pagalmu" (Inese Krūmiņa). Uzzinām, ka laba slota ir vienu olekti gara - sienot slotu, to mēra no rokas garākā pirksta līdz elkonim. Procesā jāieplāno rokturis - četru pirkstu platumā un tā, lai vēl mazliet paliek pāri -, un visas lapas, kas "iekrīt" uz roktura, bez žēlastības jāplēš nost. Slota sienama tik bieza, lai ērti paņemtu plaukstā, un no visdažādākajiem zariņiem.

Kā stāsta Inese, nekad nevar kļūdīties ar bērzu - tam ir "vislabākās tīrošās, dzenošās

īpašības". Mācekļi vēl ir saplūkuši cerīnzarus, tie - mīlestībai, vītols - "meitenēm ar dzirkstelīti", liepa - sievišķīgam maigumam. Zarus var likt ar lapiņām gan uz āru, gan uz slotas iekšpusi atkarībā no tā, ko vēlas panākt - ja būs uz āru, pirtsslota būs jaudīgāka, karstāka. "Mēs esam zaru pavēlnieki, gredzeni lai paliek hobiitiem," kādā brīdī atskan Ineses komentārs.

"Atšķirība starp svaigu un kaltētu pirtsslodu ir kā starp svaigām un kaltētām dillēm zupā," skan vēl viena no pirts zinībām.

Kad slotas gatavas, pirms pirti iešanas Inese aicina uzlikt cepures, lai galva nepārkarst (citādi var dabūt pirts paģiras), un nobrīdina, ka pirti jāieklausās savās sajūtās, nevis jālūr. Grupā ir četri puīši un vismaz divreiz vairāk meitu, un izskan ierosinājums puīšiem un meitām tomēr iet atsevišķi. "Tā būs korektāk, jo tomēr ir tikai otrā nometnes diena," jaunā jūrmalnieka Jēkaba komentārs izraisa skaļus smieklus.

Puīši uz lāvu dodas pirmie. Meitas, sēžot priekšnamā pie kamīna, dzird vien karstus pērienu un skaļus kliegzienus, kas noslēdzas ar kūpošu, pliku dībenu skrējienu uz diķi.

Tad kārtā meitām. Kaut esam sadalījušās divās tūrēs, mūsu uz lāvas ir daudz, un citu ķermeņu tuvums drusku raisa asociācijas ar šprotēm konservu kārbā. Katram

jāper pašam sevi. Inese liek karstā ūdenī samērcēt slotas un sākt ķermeņa sildīšanu ar pēdām, vispirms noperot tās. Tad pērieni pamazām virzās pa ķermeni uz augšu, atbrīvojot muskuļus no saspringuma, ko muguras lejasdaļā radījis stress, vidusdaļā - bailes un dusmas, lāpstiņu zonā - jūtas un tā tālāk. Jo īpaši Inese liek iepļīkēt kakla un plecu daļu, ko spiež negribētas atbildības nasta. Kad viss ķermenis nopērts, Inese ar savu slotiņu pirti vēl sakuļ karstu gaisu, un, kad vairs nevar turēt, mudina mesties diķī iekšā un peldes laikā noteikti ūdenī iegremdēt galvu.

Pēc pirts "Zārdiņu" saimnieks mūs cieņā ar ziedūdeni un pašceptu maizi. Sajūtas patiesi kā no jauna piedzimušam! Viens otrs pirti gājējs tovakar dančos redzēts lecām līdz pēdējam gabalam.

Otrā pirts nodarbība notiek tepat 3x3 saietā norises vietā, un tā ir teorija. Inese liek mums zīmēt muguru un sīki izstāsta, kuru ķermeņa daļu "savelk" kādas emocijas; ka ģimenes lietas atstāj iespaidu uz ķermeņa kreiso pusi, darba - uz labo; par organisma reakciju uz bērnības un cilvēces traumām un par to, kāpēc "savilkumi" ķermenī ir jāatbrīvo (cilvēks vairs nav tik produktīvs ko darot, jo tie patērē lielu jaudu).

Inese māca, ka pirti var ieskriet tikai nomazgātās, bet pirts rituālam ir garīgs nolūks - tas ir simbolisks pārdzimšanas, atjaunošanās rituāls. Mēs vēl esam pirts zinību procesa sākumā, bet tik aizrautīgi, ka rodas ideja nedēļas beigās sarīkot vēl vienu neplānotu praktisko nodarbību - "Zārdiņu" pirti!

Anita Brauna

DĒKAINIS NO VANAGKALNA

Trešdienas vakarā 3x3 saietā "Apvāršņa" viesis bija netālā "Vanagkalna" saimnieks, sportists un dēkainis Raimonds Dombrovskis.

Raimonds māc dzīvot aizrautīgi un ir lielisks stāstnieks, un šī kombinācija "Apvāršņa" auditorijā raisīja lielu interesi un biežas smieklu lēkmes.

Vēl padomju laikā, kad Raimondam bija 17 gadi, viņa ģimenei izdevās emigrēt uz ASV, kur viņš kļuva par septiņkārtēju ASV čempionu biatlonā. Latvijā viņš pazīstams, iespējams, ir dēļ avantūriskajiem ceļojumiem ar rollerslēpēm cauri visai Ziemeļamerikai - no Kanādas līdz Meksikai. Pirmoreiz viņš tajā devās pēc tam, kad veselības problēmu dēļ nācās atteikties no sapņa - dalības Kalgari olimpiskajās spēlēs. Otrreiz to atkārtoja pēc 25 gadiem.

Latvijā Raimonds atgriezās deviņdesmitajos gados, ilgus gadus bija bobslejista Sanda Prūša menedžeris. Fragments no sarunas auditorijā: "Mans darbs bija kravu ar bobiem dabūt pāri robežām, lai paspētu uz mačiem Eiropas valstīs. Gāju ar savu ASV pasi un kārtu, stāstīju poļiem, ka bobi nav raķetes, jo viņi domāja, ka ir. Tolaik pirms robežas bija rindas, un mēs darījām tā - redzam, ka ir robeža, sakoncentrējamies un maucam garām visai auto rindai. Tad sākas lēmbasts - izskrien vīri ar automātiem un prasa, kur jūs braucat. Saku, ka esmu traks, bet labs cilvēks, visu izstāstīšu. Un tā katru reizi. Man bija slava, ka tas džeks var jebko nokārtot, un tad man visā pasaulē sāka rasties klienti, kam vajadzēja sporta mantas sūtīt. Vienbrīd bija klienti 15 valstīs, un mēs šo biznesu vadījām no Piebalgas."

Foto: Varis Sants

Ziemā Raimonds taisa distanču slēpošanas trases un jau vairākus gadus rīko "Vanagkalna" festivālu.

Anita Brauna

TE BIJ'LABA SAIMENIECE!

Foto: Varis Sants

Trīsreiztrīsnieku barotāja Sarmīte Ērgle Vecpiebalgas skolā strādā jau 42 gadus un ēdina skolasbērnu trešo paaudzi - pirmo skolēnu mazbērņus. Bet kā iet ar trīs paaudžu vienlaicīgu barošanu? Sarmīte stāsta, ka nemaz tik sajūsmināta par šo domu nav bijusi, jo atbildība liela, un tikai Ineses Grīnvaldes šarms un harizma, kā arī atgādinājumi ik pa brīdīm divu gadu garumā ir panākuši to, ka Sarmīte šonedēļ par mums rūpējas. Bet spēks ir lieliskajā komandā, kur četru dāmu pamatsastāvam talkā nākušas skolas meitenes. Ēdiens tiek gatavots uz plīts 50 litru lielos katlos; brīnos - kā tādus var pacelt? Tur gan nākot palīgā vīri. Pielāgošanos prasījis lielais cilvēku skaits - saieta laikā tiek ēdinātas 320 mutes, bet mācību gada parasti

tikai 300. Starpība nešķiet liela, bet no šiem 300 brokastis tiek dotas tikai ap 80 bērnu-darzniekiem, visiem tikai pusdienas. Mūsu trīs ēdienreizes dienā ir liela slodze un garas darbdienas - darbs sākas jau plkst.5.30; skolēnus barojot, darba diena ilgst vien deviņas stundas, bet saieta darbdienas beidzas tikai ap desmitiem vakarā. Vaicāju - kā vispār pēc mums var nokopt traukus? Trauku mazgājamā mašīna ir, taču tajā var vienlaikus nomazgāt tikai 22 šķīvjus, bet pēc pusdienām ar zupu, otro, salātiem un saldo pēc mums paliek ap 1000 netīru trauku vienību - tad nu paralēli tiek izmantots mehanizēts un cilvēku roku darbs. Bet ēdāji mēs esot labi; labprāt ēdot putras, gaļu, makaronus, kartupeļus un salātus, kā arī saldo, bet no "Ķel-

mēnu" maizes priekšroku dodam gaišajai maizītei. Bet brokastu ēdāju skaits gan nez kāpēc samazinoties. Sarmīte saka, ka, ēdnot cilvēkus, svarīgi arī, ar kādu auru tie cilvēki nāk - trīstreiztrīsnieku aura esot laba un gaiša, un arī paldies mēs mākot pateikt. Atcerējusies dziesmu par labo saimenieci - un to, ka jau pēc nedaudz dienām mums būs cita (vai, ticamākais, nevienas) - vaicāju, vai saietu varētu pagarināt un vai viņa būtu ar mieru mūs vēl dažas dienas ilgāk barot. Uzrunātā virtuves komandas dalībniece tomēr nav sajūsmā, tā ka vienojamies, ka paliksim pie iepļānotajiem datumiem un turpināsim ēst ar gardu muti vien līdz svētdienai.

Gīta Feldhūne

VISKOŠĀKĀS STRĪPIŅAS

Kā lai atpazīst Piebalgas brunčus? Tādu vienu Piebalgas brunču nemaz neesot, variantu esot simtiem. Viskošākās krāsas, kādas vien pļavā noskatītas, saliktas strīpās, kas katra sastāv no šaurām dažādu krāsu strīpiņām. Svārkos, kurus aplūkoju, raksts atkārtojas pēc 40 centimetriem, bet esot arī tādi, kur tikai pēc 60, stāsta ievirzes vadītāja, viena no grāmatas "Piebalga ir, bija un būs" (var iegādāties!) autorēm, Vecpiebalgas audēju kopas un Cēsu aušanas darbnīcas "Vēveriņas" vadītāja Dagnija Kupče. Sastopami arī rūtaini brunči un vienkāršāki darba brunči, kuriem klāt siets parasti rūtainis līnu priekšauts, un brunčiem ir bijusi iekškabata. Arī mūsdienās bieži lūdzot tādu iešūt, lai ir, kur likt mobilo telefonu. Villaines - vienkāršas baltas, ar garām bārkstīm, kas beidzas līdz ar brunču malu, bet vasarās tika lietotas vienkāršākās, parasti no lina austās, snātenes. Apbrīnoju skaito, puķaino pērļu jostu - izrādās, tās esot kažoka jostas, un nebūt ne sieviešu, bet vīriešu, un ne jau nu to nabagāko. Bēda -

tādu zilo toni, kāds pērlītēm savulaik bijis, mūsdienās vairs nekur neražo, tā ka šodien sastopamās zilās jostas jau ir citādi zilas. Kā veicas ievirzē? Re, kur vieni brunči jau gata - vi karājas uz manekena, bet Laura Štokmane-Guillopé, kas ir kultūras atašējs Latvijas vēstniecībā Francijā, darina brunčus savai meitiņai Elizanei. Viņa jau pirms nometnes nolēmusi, ka nometnē vēlas darīt ko pilnīgi citu nekā ikdienā un meditātīvi darboties ar rokām, tā nu no rītiem viņa šūdina lina kreklus, bet pēcpusdienās darina brunčus. Pašai viņai ir Madonas brunči, bet Piebalgas brunču audumu meitiņai viņa noskatījusi vēl pirms atbraukšanas uz nometni, jo 18 kilometrus no Vecpiebalgas ir viņas lauki. Kopš vecāki 1989. gadā te iegādājušies īpašumu, visas skaistās bērniņas vasaras ir pavadītas te, un nu te vasaras pavada abi viņas dēli un meita. Laura arī dzied Parīzes latviešu korī "Latve" un ir bijusi atbildīgā no Latvijas puses, organizējot pagājušā gada Baltijas valstu kultūras nedēļas Parīzē, tostarp, izstādi "Nepieradinātās dvēseles. Simbolisms

Foto: Varis Sants

Baltijas valstīs" Orsē muzejā un brīnišķīgo koncertu, kurā, izrādās, esam tikušās un sadziedājušās. Pasaule ir maza un koša kā Piebalgas brunči.

Gīta Feldhūne

Mīlā Vecpiebalga!

Te nu es stāvu kā niecīgs grumslis - viens nometnes 3x3 dalībnieks - Tavā priekšā! Visu šo nedēļu Tu esi spoži rizinājies ar saviem pakalpiem un ielejām, ezeriem un mākoņu gubām, ka elpa aizraujas un mute ciet, bet nu beidzot gribu pateikt savus slavinājumus arī Tev.

Vai mācēsi manu (godīgi sakot, bija vēl kādi padsmi ar mani kopā, tātad - mūsu) sakāmo iztulkot? Ja nē, skaties iepriekšējās avīzes numurā - tur skaidrojumi. Un ne tikai skaties, bet arī mācies senvārdus, lai mūsu valodiņa kuplo un zied no senām atvasēm, kā Kronvalda Atim labi patiktos!

Es, čampa, ierados Tavā paspārnē padīt septiņas nakts un astoņas dienas, lai kļūtu zinošs, darošs, prātīgs un, kā sacīt jā-saka, gliši un gaiši varošs no tā čampīguma vaļā tikt. Visādi un dažādi - pāri par trejiem simtiem ļautiņu - uz šejieni bija saskrējuši. Dažs naģi nācis, savas debesu kannes šūpodams (tas vairāk par puisiešu cilvēkiem), cits izejamās kārtas rādīdams (kā meitieši). Vienā vārdā - salaidāmieš šurp kā knauši un sākām tā spindzināt, ka burlakam bail tuvumā rādīties.

Iesākumā gāja grūti. Vajadzēja stāvēt garās rīdzēs, spaidīties un grūstīties, kaut arī no tā jau savs labums atleca, jo tikai ciešā tuvumā biedrs biedru dabū īsteni sajūst. Piedevām nācās činkoties pašam ar sevi, jo gribējās visur būt, visur piedalīties, bet nevar jau viens cilvēks, kā sacīt jā-saka, vienā laikā divi vai pat trejās vietās atrasties. Un tas nabaga ļautiņš jau ir gauži uļens - sirds prasa vienu, bet kājas nes uz citu pusi...

Griezu acis uz riņķi, lai nolūkotu tautiešus - cik glišu ļaudavu, cik tikušu sievu un staltu vīru sanākuši? Kazi, savu dieveri pamanišu, bet kur nu - tai barā? Tikai pēdīgā dienā saskrējāmieš, kad vienā domā vienojāmieš - kā durni esam otram garām gājuši, ne jānaspulģi zem kājām manījuši, ne dzērvelci debesīs - tik pa tām 3x3 ievirzēm, pa ievirzēm vien.

Visādi te bija sanākuši - dagli un rūsgani, gaišām un tumšām galvām, bet visi priecīgi un draudzīgi, un visiem tāda pate steīga kā mums.

Novads uz savas kaustuves uzņēmies visas klapatas - šādu jautru un izzinošu darīšanos, kas mums dikti pa prātam.

Virtuves dūmeklis to vien spēja, kā kūpēt un kūpēt, jo saimnieces cepa un šmorēja uz nebēdu, gatavojot kumosus, ko katram nometnes dalībniekam un varbūt arī kādam nešpetnam ēdiena ķerpim uz kārā zoba likt. Goda mielasts ik katru mīļu dienu - vai tas nav vareni?

Jā, lietainais laiciņš gribēja mūs izmōzēt. Kāds varbūt teiktu - vai lietum nenāktos, kad viss jau līdz ūkai, izbeigt to laistīšanos? Tā taču var rasties durnums šai lietavu haosā! Bet es saku - lai arī izmōzēšana bija jo centīga, ar šo jautro sabiedrību kopā dienas un pat vēli vakari pagāja nemanot, un lietus nemaz netraucēja. Pa nakts mellumu tik jākrit uz sava ķisena un jālaižas sapnī par rītdienas jaunajiem piedzīvojumiem.

Un, lai arī esmu tikai gaitnieks Tā Kunga pasaulē un Slātavas valstī arīdzan, es ar saviem slābanajiem krumšļiem bez noguruma un gaudām nedēļas laikā būšu izstāģājis kilometru kilometrus - gan baznīcu un divas kapsētas, gan pirti, skolu un pat bodi.

Mans smakars tagad no lepnuma ir augstu gaisā. Prātoju, ka vienu ūdensrozēs ordeni pie savas krūts treses par visu šo varētu gan piespraust, un esmu uz sevi lepns kā pats Slātavas dižvadonis Putniņu Indriķis, jo esmu ķēris visu, ko redzu un dzirdu, alpām vien, alpām vien! Cerēju vienu pirkšķīti prieka iegūt šai saietā, bet sanāca tik daudz, ka nezinu, vai piecās skārteļēs satītu, jaudāšu uz māju nogādāt.

Neesmu loža, bet no savas vislabākās jušanas paklanos un saku: „Paldies Tev, Vecpiebalga, paldies no visas manas sirds! Lai dzīvo 3x3! Bravo, bravo, urrā, urrā!!!

Ievirzes „Piebalgas leģendas un noslēpumi” dalībnieks(-ki).

Pateicības raksts, pētot vecvārdus, ir tapis ievirzes „Piebalgas leģendas un noslēpumi” dalībnieku ciešā kopdarbā, un vadītājas **Ingunas Baueres** radošā apdarē.

Lācis izpostījis trīs bišu stropus

3X3 saieta laikā lācis apmeklēja divas novietnes Aivara Radziņa zemnieku saimniecībā “Piebalgas medus”, kurā notiek biškopības ievirze. Vienā no novietnēm izpostīti divi bišu stropi, otrā - viens, ko atjaunot nevarēs. Šovasar tā jau ir devītā reize, kad lācis iekārojis Latvijā 2004. un 2005. gadā

par gardāko atzīto medu, stāsta bitenieks. Aivars nolēmis negaidīt valsts institūciju komisiju, kas novērtētu zaudējumus un dotu iespēju saņemt kompensāciju, jo viņam mēs - 3x3 dalībnieki - esam svarīgāki.

Daiga Kļanska

Noklausītais

Klausītāja uztraukusies, jo neko jaucīgu vakar nav saklausījusi. Prasa guļamistabas meitenēm, lai glābj situāciju - varbūt tās labākas klausītājas. Tā arī ir!

...

Anita stāsta, kā izveidojusies anekdotiska situācija par radziņiem.

Viņa dzird, ka radziņi Latvijā bija slaveni jau tālajos padomju laikos.

Anita Vecpiebalgā iepazīnusi ar divām ievērojamām ģimenēm - Dombrovsku un Radziņu. Bet viņa domā: “Pag, pag??? Kā tad no padomju laikiem, ja Radziņu ģimene paši teic, ka Latvijā esot tikai 20 gadus!” Izrādās, runāts tika par maizes gardo izstrādājumu - radziņu ar ģimenēm.

...

Otrs jautrais piedzīvojums ar Anitu notika vakardienas dančos, kur otrāda zagšana - meitenes zaga puisus! Nu ļoti daudz zadzēju!!! Dancim beidzoties, aplī paliek trīs meitenes un viens puisis. Anita zibenīgi nodomā - ja esam trīs, tad jābūt vēl vienam puisim! Un rindā atrod arī. Tā, lūk, tik emocionālā zagšanā palīdzēja matemātiskā domāšana!

...

Vēl par radziņiem! Varis Sants atceras radziņus arī vēl no padomju laikiem, t.i. piecu gadu vecuma. Maza meitenīte Elza viņam allaž lielījies, ka esot ļoti slavēta, viņu pat reklamējot visos maizes veikalos. Kas tas ir? Radziņš! Jo Elzai uzvārds ir Radziņš. Redz, cik noturīgas atmiņas! Varis atceras pat meitenes iniciāļus!

Ķekavieši Juris, Dace un Maija dūšīgi nīkst.

Mārtiņš Bumbieris un danču partnere.

Edgars Lipors iemēģina Tālavas tauri.

Kormeistars Guntis Galiņš un viņa atbalsta grupas vadītāja Dace Kampāne.

Māra Grīnvalde darina sev auskariņu.

Meitas šuj līnu kreklus.

Iznākusi jaunākā avīze.

